

Sygn. akt I C 602/12

Wyrok
w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

Dnia 12 lutego 2014r

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący **SSR Adrian Paluch**

Protokolant Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2014r w Oleśnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. O.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej **(...) S.A. w W.** na rzecz powoda Z. O. kwotę 16.439,26 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi :

- od kwoty 16.317,90 zł od dnia 13.02.2012 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 121,32 zł od dnia 28.03.2012 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.350,87 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z/ - kal 21 dni

12.02.2014r

Sygn. akt I C 602/12

UZASADNIENIE

Powód domagał się zasądzenia:

a. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkodę osobową z dnia 23.11.2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.02.2012 r. do dnia zapłaty;

b. kwoty 117,26 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów leczenia wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.02.2011 r. do dnia zapłaty;

c. kwoty 221,96 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi:

- od kwoty 200,64 zł od dnia 13.02.2012 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 21,32 zł od dnia 28.03.2012 r. do dnia zapłaty;

a nadto kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 4.800 zł oraz 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzone roszczenia wynikają ze zdarzenia drogowego, za które odpowiedzialność ponosi pozwana.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska przyznała, że przyjęła zgłoszenie szkody powoda, lecz w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ustaliła, że nie ponosi odpowiedzialności za skutku zdarzenia opisanego w pozwie.

Sąd ustalił:

W dniu 23.11.2011 r. w miejscowości P. gmina D., doszło do zdarzenia, w którym kierujący samochodem marki V. nr rej (...) – B. L. najechał na tył samochodu marki S. nr (...) 666, którego pasażerem był powód.

Dowód:

- zeznania powoda;
- zeznania św. B. L.;
- zaświadczenie z K. we W..

Kierujący pojazdem marki V. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

/bezsporne/

Po zdarzeniu powód odczuwał dolegliwości bólowe karku i głowy, lecz uznał, że mają on charakter chwilowy i nie skorzystał z pomocy medycznej. Kiedy jednak dolegliwości bólowe głowy i szyi nie ustąpiły lecz zaczęły się nasilać (powodując m.in. uczucie drętwienia kończyn górnych), w dniu 28.11.2011 r. udał się do Ośrodka zdrowia w S..

W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono u niego pourazowy zespół bólowy grzbietu z zespołem korzeniowym lędźwiowym prawostronnym. Zalecono dalsze leczenie w poradniach specjalistycznych.

Dowód:

- zeznania powoda;
- zaświadczenia lekarskie;

W następstwie zdarzenia drogowego z dnia 23.11.2011 r. powód doznał urazu głowy, kręgosłupa (odcinka szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego), barku prawego, biodra prawego i kolana prawego.

Stan po urazie głowy, z zespołem nerwicowym pourazowym, stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Stan po urazie odcinka szyjnego kręgosłupa, z zespołem bólowym pourazowym, z ograniczeniem ruchomości i rwą barkową, stanowi 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Stan po urazie odcinka lędźwiowo-krzyżowego, z zespołem bólowym L-S, z rwą kulszową prawostronną, stanowi 3% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Stan po urazie stawu barkowego prawego, z niewielkim zespołem bólowym, stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu;

Stan po urazie stawu biodrowego prawego, z niewielkim zespołem bólowym i znacznym ograniczeniem ruchomości, stanowi 1% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Stan po urazie stawu kolanowego prawego, bez następstw funkcjonalnych, nie stanowi uszczerbku na zdrowi powoda.

Łącznie w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 23.11.2011 r. powód doznał 8% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Zdarzenie drogowe z dnia 21.11.2011 r. skutkuje do chwili obecnej dolegliwościami bólowymi przede wszystkim kręgosłupa lędźwiowego, także odcinka szyjnego oraz stawu ramieniowego i biodrowego prawego – z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Na zmiany pourazowe w pewnym stopniu nakładają się również zmiany zwyrodnieniowe, które wpływają na ruchomość i dolegliwości bólowe.

Dowód:

- opinia biegłego, k. 76-77;

W związku ze zaleconymi mu zabiegami, w okresie od 28.11.2011 r. do 11.01.2012 r., powód poniósł wydatki na zakup leków w łącznej wysokości 117,26 zł, a nadto poniósł koszty związane z dojazdami do placówek medycznych w kwocie 200,64 zł.

Dowód:

- paragon fiskalny wraz z informacją o zakupie dodatkowych leków;
- oświadczenie powoda o wysokości poniesionych kosztów dojazdów;
- zeznania powoda;

Pismem z dnia 11.01.2012 r. powód zgłosił pozwanej żądanie naprawienia szkody wynikłej ze zdarzenia z dnia 21.11.2011 r.

Wskazał, że domaga się zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł oraz zwrotu poniesionych kosztów leczenia w kwocie 117,26 zł oraz kosztów dojazdów do placówek medycznych w kwocie 200,64 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 11.01.2012 r.,

Pismem z dnia 06.02.2012 r. pozwana poinformowała reprezentującą powoda kancelarie prawniczą, że w oparciu o złożoną dokumentację nie można stwierdzić związku przyczynowego pomiędzy opisanym urazem, a zdarzeniem z dnia 23.11.2011 r. Kolejnym pismem – z dnia 27.02.2012 r. – pozwana odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania i zadośćuczynienia.

Dowód:

- pisma pozwanej z dnia 06.02.2012 r. i z dnia 27.02.2012 r.,

W okresie od 11.01.2012 r. do 27.02.2012 r. powód poniósł dalsze koszty związane z leczeniem następstw zdarzenia z dnia 23.11.2011 r. w łącznej kwocie 121,32 zł (100,00 tytułem leczenia specjalistycznego oraz 21,32 zł tytułem dojazdów do placówek medycznych).

Dowód:

- zeznania powoda;

- skierowanie do poradni specjalistycznej
- skierowanie do pracowni diagnostycznej;
- faktura VAT;
- oświadczenie o poniesionych kosztach leczenia;

Pismem z dnia 27.02.2012 r. reprezentująca powoda kancelaria prawna, ponowiła wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia oraz odszkodowania rozszerzając żądanie o dalsze koszty poniesione przez powoda w związku z leczeniem (100,00 tytułem kosztów leczenia oraz 21,32 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych).

Dowód:

- pismo z dnia 27.02.2012 r.

W następstwie zdarzenia z dnia 23.11.2011 r. powód poddał się różnym formą leczenia specjalistycznego.

Wymagało to dojazdów do placówek medycznych. W dojazdach pomagał mu syn.

Powód do tej pory utyka, odczuwa mrowienie rąk oraz nóg. Pojawia się i znika mrowienie w rękach. Odczuwa szumienie w uchu. Ma ograniczoną sprawność fizyczną. Rano trudno jest mu wstać z łóżka.

Przez pół roku od wypadku musiał korzystać z pomocy najbliższych.

Dowód:

- zeznania powoda, k.62;

Ustalając powyższe Sąd dał wiarę powodowi, który w sposób szczerzy opisał następstwa zdarzenia, w którym brał udział. Sąd dał również wiarę sporządzonej w sprawie opinii biegłych, albowiem wnioski w niej zawarte nie były kwestionowane przez żadną ze stron, sama zaś opinia jest jasna, pełna i należyście uzasadniona. Brak jest zatem podstaw do jej zakwestionowania.

Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom B. L. (sprawcy kolizji drogowej z dnia 23.11.2011 r.), którego zeznania korespondują bowiem z treścią zaświadczenia K. we W., z którego wynika, że to on był sprawcą kolizji drogowej z dnia 23.11.2011 r. i w związku nią został ukarany mandatem karnym.

Sąd dał wiarę również pozostałym przeprowadzonym w sprawie dowodom, w tym przedłożonej przez powoda fakturze, paragonowi, pisemnym oświadczeniom dotyczącym dojazdów do placówek medycznych oraz zaświadczeniom lekarskim oraz korespondencji stron. Wiarygodność tych dowodów nie była bowiem kwestionowana przez stronę przeciwną.

Sąd zważył:

Powództwo w zasadniczej części zasługiwało na uwzględnienie.

W sprawie sporne były dwie kwestie. Po pierwsze, pozwana kwestionowała podstawę swej odpowiedzialności. Po drugie, nie zgadzała się z wysokością dochodzonego przez powoda roszczenia.

I. Odnosząc się do pierwszej z zasygnalizowanych kwestii zważyć należy, iż nie ma racji pozwana kwestionując podstawę swej odpowiedzialności za skutki zdarzenia drogowego z dnia 23.11.2011 r.

Z zeznań B. L. oraz z zaświadczenia K. we W. wynika, że sprawcą kolizji drogowej z dnia 23.11.2011 r. był kierujący pojazdem marki V., - B. L.. Został on za to zachowanie ukarany mandatem karnym. Ponosi zatem winę za skutki zdarzenia, którego był sprawcą.

Rzecz w sprawie bezsporną jest, że posiadał on obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Niewątpliwie zatem, pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 23.11.2011 r. Jej odpowiedzialność jest bowiem pochodną odpowiedzialności sprawcy zdarzenia drogowego (B. L.).

II. Z opinii biegłych lekarzy sądowych wynika, że w następstwie zdarzenia drogowego z dnia 23.11.2011 r. (kolizji drogowej), pozwany doznał urazu głowy, kręgosłupa, braku prawego, biodra prawego oraz kolana prawego, które to urazy stanowią 8% długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Skutki te pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które odpowiedzialności ponosi pozwana (art.361§1 k.c.).

Zgodnie z art. 444§1 kc. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawie szkody obejmuje wszystkie wyniki z tego powodu koszty.

Powód wykazał, że w następstwie kolizji drogowej z dnia 23.11.2011 r. poniósł wydatki na zakup leków, badania specjalistyczne oraz dojazdy do placówek medycznych na łączną kwotę 439,22 zł.

Suma ta obejmuje wydatki na zakup leków wskazanych w złożonych do akt sprawy rachunkach (k. 14) oraz opłaconych przez powoda konsultacjach medycznych (k.23) - łącznie w kwocie 217,26 zł. Ponadto obejmuje wydatki na dojazdy do placówek medycznych. Z przedstawionych przez powoda zaświadczeń lekarskich oraz skierowań na zabiegi i badania specjalistyczne wynika, że dojazdy do placówek świadczących usługi medyczne były w pełni uzasadnione. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania danych wskazanych w oświadczeniach powoda o ilości wykonanych dojazdów do tych placówek, w szczególności, że okoliczności tych nie kwestionowała strona przeciwna. Łącznie z tego tytułu, powód poniósł szkodę w wysokości 221,96 zł.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia, to art. 445§1 k.c. (w zw. z 444§1 k.c.) przewiduje, że ma być ono „odpowiednie”. Wysokość kwoty jest elementem uznaniowym, ale powoduje to jednak przyjęcie, że ustalenie takie nie może być dowolne. Jej ustalenie wymaga zatem uwzględnienia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie w sprawie. Kryteria te powinny też być ustalone indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzoną. Nie można więc wprost odnosić się do innych orzeczeń sądowych w analogicznych sprawach - a wysokość przyznanego zadośćuczynienia musi być ustalona dla konkretnej sprawy w oparciu o poczynione w niej ustalenia.

Przy ocenie rozmiarów doznanego przez poszkodowanego krzywdy należy brać pod uwagę takie okoliczności jak:

- jego wiek
- rodzaj i rozmiar obrażeń
- stopień cierpień fizycznych i psychicznych
- czas trwania tych cierpień
- nieodwracalność następstw wypadku
- skutki uszczerbku na przyszłość – a także szereg innych okoliczności danej sprawy podnoszonych przez strony.

Miarkując wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia wzięto pod uwagę wszystkie te okoliczności. Zważyć przy tym należy, że w przedmiotowej sprawie niewątpliwie bardzo ważnym elementem było ustalenie stopnia trwałego

lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu określonego przez biegłych w sposób procentowy. Daje to bowiem pewien obiektywny element, który dodatkowo może być „porównywalny” – a zatem prowadzić do pewnego ujednoczenia przyznawanych kwot. Oczywiście ten element musi być rozpatrywany w kontekście wszystkich innych aspektów sprawy - ale też można wskazać, że (przy uwzględnieniu tych elementów) zadośćuczynienia przyznawane ofiarom wypadków komunikacyjnych wahają się od 1.500zł do 2.500zł „za” 1% uszczerbek na zdrowiu. Nie są to wprawdzie kwoty graniczne, gdyż nie są elementem żadnego „taryfikatora zadośćuczynień”, ale są elementem porównawczym brany pod uwagę przy ocenie stopnia skutków wypadku.

W niniejszej sprawie dolegliwości jakich doznał powód mają charakter długotrwały. Wynika to wprost z opinii biegłych. Uszczerbek ten wyniósł 8%.

Powód doznał urazu głowy, kręgosłupa, braku prawego, biodra prawego oraz kolana prawego. Dolegliwości te mają charakter długotrwały i do chwili obecnej skutkują dolegliwościami bólowymi kręgosłupa lędźwiowego, także odcinka szyjnego oraz stawu ramieniowego i biodrowego prawego – z ograniczeniem ruchomości biernej i czynnej. Na zmiany pourazowe w pewnym stopniu nakładają się również zmiany zwyrodnieniowe, które wpływają na ruchomość i dolegliwości bólowe.

Biorąc zatem pod uwagę wiek powoda (70 lat), rodzaj i rozmiar doznanych przez niego obrażeń, stopień cierpień psychicznych i fizycznych, czas trwania tych cierpień, nieodwracalność następstw, Sąd doszedł do przekonania, że sumą odpowiednią w rozumieniu art. 445§1 k.c. będzie kwota 16.000 zł. Taką też kwotę zasądził na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie Sąd uznał za niezasadne roszczenie przekraczające tą kwotę.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków, albowiem na wcześniejszym etapie postępowania, nie uścił on żądanej zaliczki na poczet przeprowadzenia tego dowodu (art. 130⁴ k.p.c.) – vide: k. 68, ponadto opiniujący w sprawie biegli lekarze sądowi stwierdzili, że doznane przez powoda urazy pozostają w związku ze zdarzeniem drogowym z dnia 23.11.2011 r. Tak więc nie było potrzeby przeprowadzenia zawnioskowanego na ostatniej rozprawie dowodu.

III. O odsetkach rozstrzygnięto na zasadzie art. 481 k.c., przyjmując, że w stosunku do żądania obejmującego zadośćuczynienie w kwocie 16.000 zł oraz odszkodowania, co do kwoty 317,90 zł, pozwana pozostaje w opóźnieniu od dnia 12.02.2012 r., albowiem pismem z dnia 11.01.2012 r. została wezwana do zaspokojenia tych roszczeń (k.12). Co zaś się tyczy dalszej kwoty 121,32 zł, to pozostaje ona w opóźnieniu od dnia wskazanego w piśmie z dnia 27.02.2012 r. (k.18).

IV. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na zasadzie art. 100 kpc. Powód przegrał sprawę w 20% (z żądanej pozwem kwoty 20.417,00 zł zasądzono na jego rzecz 16.439,26 zł). Łączne koszty w sprawie wyniosły 7.172,34 zł. Z tego powód poniósł koszty w wysokości 4.785,34 zł. Tymczasem powinny go obciążać koszty w wysokości 1.434,47 zł ($7.172,34 \times 20\% = 1.434,47$ zł). Skoro jednak poniósł te koszty w kwocie wyższej (4.785,34 zł) należy mu się od pozwanego ich zwrot w kwocie 3.350,87 zł ($4.785,34 - 1.434,47 = 3.350,87$). Z tych względów orzeczono jak w pkt. III wyroku.